

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88

www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

30 листопада 2023 року

Старший міжвідомчої слідчої групи – заступник начальника 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України полковник юстиції Корнілов Юрій Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 4202300000001288 від 04.08.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276-278КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Сівковичу Володимирі Леонідовичу, громадянину України, 17 вересня 1960 року народження, уродженцю с. Гостра Могила Ставищенського району Київської області, який зареєстрований за адресою: м. Київ, вул. Жмеринська, буд. 4, кв. 18, проживає за адресою: Російська Федерація, м. Москва, вул. Козлова, буд. 34

про підозру, у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014), а саме в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній та інформаційній безпеці України, шляхом надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за попередньою змовою групою осіб.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Сівкович Володимир Леонідович, який є громадянином України, народним депутатом України IV, V, VI скликань, колишнім Заступником Секретаря Ради національної безпеки і оборони України, колишнім Віце-прем'єр-міністром України, вчинив злочини

проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Згідно ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Згідно ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Водночас **Сівкович Володимир Леонідович**, будучи громадянином України, маючи вищу юридичну освіту та значний досвід роботи в органах державної влади України та на представницьких посадах, будучи фахівцем у сфері державного управління та правозастосовній діяльності, усвідомлюючи неприпустимість учинення злочинів проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України, в умовах, коли Український народ героїчно протистоїть російському агресору, у порушення вимог ст.ст. 17, 65 Конституції України, достовірно знаючи про те, що:

- згідно частини 1 статті 111 Кримінального кодексу України (в редакції із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014) за учинення державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України у формі шпигунства та надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, передбачено кримінальну відповідальність, діючи протиправно, усвідомлюючи явно злочинний характер своїх умисних дій і їх суспільно-небезпечні наслідки, ігноруючи принципи законності, встановлені Конституцією України та Законами України, порушуючи Присягу народного депутата України на вірність Україні, зрадив Українській державі і всьому Українському народові та вирішив вчинити злочин проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є Російська Федерація), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про убезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права

втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Засуджуються не тільки збройне втручання, але й всі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів.

Усі держави повинні утримуватися від того, щоб організовувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає такі права і обов'язки:

- суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав;

- суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в якій би то не було формі;

- обов'язок держав утримуватися в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в якій би то не було формі з метою порушити міжнародно-визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами;

- обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави;

- обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в якій би то не було формі або під яким би то не було приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів;

- обов'язок держави утримуватись від спроб впливати сприяти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під яким би то не було приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або в якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації нерегулярних сил або збройних банд.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, у тому випадку, коли акти, що згадуються в цьому пункті, пов'язані з загрозою силою або її застосуванням.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 Російською Федерацією.

Пунктами 1, 2 Меморандуму «Про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї» від 05.12.1994 закріплено, що Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного Акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою.

Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

При цьому статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та Російською Федерацією та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Незважаючи на вищевикладені норми міжнародного права та положення чинного законодавства, з часу проголошення незалежності України у 1991 році до теперішнього часу, частина громадян Російської Федерації (далі – РФ), у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, систематично та публічно заперечують проти її визнання в межах державних кордонів, існуючих із 1991 року та визнаних іншими країнами, здійснюють активні заходи з метою зміни меж території та державних кордонів, а також інше втручання у внутрішньополітичні справи України на шкоду державній безпеці держави.

Починаючи з 20 лютого 2014 року, через посилення сепаратистських (проросійських) виступів населення Автономної Республіки Крим (далі – АРК) та південно-східних регіонів України розпочалось захоплення невстановленими особами будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування в АРК, Харківській, Одеській, Донецькій та Луганській областях, що підвищило рівень терористичної загрози у державі та потенційно почало загрожувати територіальній цілісності та недоторканості України.

Так, Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил РФ на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання Збройних Сил РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

Водночас, 27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії РФ військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти Росії» Європейський суд з прав людини констатував, що РФ здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

Як наслідок, умисні дії низки громадян РФ, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, призвели до повномасштабного вторгнення у лютому-березні 2014 року військовослужбовців Збройних Сил РФ та здійснення військової окупації території АР Крим та м. Севастополя, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе оборонне і стратегічне значення, унаслідок чого заподіяно матеріальних збитків в особливо великих розмірах у вигляді довготривалої втрати об'єктів державної власності та порушення територіальної цілісності України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила та підтримує діяльність на окупованій території України в АР Крим федеральних

органів державної влади РФ, правоохоронних органів та органів судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Таким чином, РФ, її окремі урядові організації, правоохоронні та розвідувальні органи та їх представники є особами, які вчиняють: збройну агресію проти України, посягання на її територіальну цілісність та недоторканість, втручання у внутрішні справи, зниження обороноздатності, деструктивну пропаганду, розграбування національних цінностей та інші дії на шкоду державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто здійснюють підривною діяльність проти України.

Починаючи з квітня 2014 року, представники вищого політичного та військового керівництва РФ, вирішили посилити окремі напрямки підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, державній та інформаційній безпеці України та направити зусилля російських спеціальних служб та державних органів на вжиття заходів по втручання у внутрішні справи України.

Так, представники вищого політичного керівництва РФ, спостерігаючи за розвитком подій в Україні, усвідомлюючи невідворотний та цілеспрямований шлях України до Європейського Союзу та членства в НАТО, а також зміцнення державної та інформаційної безпеки через запровадження нових законодавчих та нормативних положень, що призводило до зменшення рівня залежності України від РФ, бажаючи реалізувати свої наміри у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду її державній та інформаційній безпеці, розробили план, який передбачав підбір, схиляння, залучення та вербування громадян України, які за ідейними поглядами, морально-психологічними якостями здатні виконувати поставлені перед ними завдання на шкоду України.

Діючи з метою досягнення цих намірів, представниками вищого політичного керівництва РФ вирішено залучити низку осіб, у тому числі, з числа відомих політиків, колишніх державних діячів, високопосадовців, осіб, які мають значні матеріальні статки чи можуть впливати на суспільну думку чи перебіг політичних та інших важливих процесів у державі.

Зокрема, представниками Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) до виконання окремих функцій у розробленому ними плані залучено народного депутата України IV, V, VI скликань, колишнього віце-прем'єр міністра України, колишнього заступника Секретаря Ради національної безпеки та оборони України – Сівковича Володимира Леонідовича, який, будучи громадянином України, маючи при цьому громадянство РФ та постійно мешкаючи на її території, з 2014 року перебуваючи у розшуку в Україні за скоєння особливо тяжких злочинів проти національної безпеки, погодився на виконання відведених йому функцій у наданні допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Згідно відведеної Сівковичу В.Л. представниками ФСБ РФ ролі у проведенні підривної діяльності проти України на останнього, серед іншого, покладалося залучення відомих політичних діячів України до виконання завдань щодо здійснення впливу на суспільну думку серед населення України

про некомпетентність керівників органів української влади, зокрема начальників Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Служби зовнішньої розвідки України, а також про відсутність іншої альтернативи, окрім проросійського політичного курсу України, надання залученим ним для підривної діяльності громадянам України інформації дискредитуючого та провокаційного характеру для висвітлення її, з метою загострення суспільно-політичної ситуації в Україні, ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами.

З метою реалізації відведеної Сівковичу В.Л. ролі в спільному злочинному плані, спрямованій на надання представникам ФСБ РФ допомоги у проведенні підривної діяльності проти України, діючи на шкоду державної та інформаційної безпеки України останній вирішив залучити до протиправної діяльності свого знайомого, народного депутата України Шуфрича Н.І., з яким останній підтримував близькі відносини щонайменше з 2007 року, мав тісні, сталі зв'язки, засновані на взаємній прихильності, довірі, товариській солідарності, спільних інтересах, оцінках подій, людей і ідейній близькості.

Так, представник РФ Сівкович В.Л., будучи достовірно обізнаним про проросійські погляди Шуфрича Н.І., а також про наявність у останнього статусу народного депутата України, а відтак і про наявність у нього прав та повноважень, передбачених Законом України «Про статус народного депутата України», достеменно розуміючи можливості Шуфрича Н.І. здійснювати публічні виступи у засобах масової інформації, оскільки своїми висловлюваннями та діями мав певний вплив на суспільну думку окремих груп громадян України, не пізніше 9 липня 2021 року довів останньому обставини злочинного плану, на що Шуфрич Н.І. погодився.

Зокрема, Шуфричу Н.І. в спільному злочинному плані відведено роль щодо направлення офіційних звернень з питань діяльності українських силових відомств з метою їх дискредитації та можливого звільнення їх керівництва в інтересах РФ, розповсюдження в етерах телеканалів України та РФ провокативної інформації, з метою загострення суспільно-політичної ситуації в Україні, ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами.

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до протоколу Центральної виборчої комісії від 03.08.2019 та ст. 96-1 Закону України «Про вибори народних депутатів України», Шуфрича Н.І. обрано народним депутатом України від Політичної партії «Опозиційна платформа – за життя».

При цьому, відповідно до Конституції України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади, в свою чергу, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. При цьому, єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України, конституційний склад якої складає чотириста п'ятдесят народних депутатів України, які обираються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на п'ять років.

Відповідно до ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та

інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Відповідно до Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат у порядку, встановленому законом, серед іншого, має право на сесії Верховної Ради України звернутися із запитом до Президента України, до органів Верховної Ради України, до Кабінету Міністрів України, до керівників інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також до керівників підприємств, установ та організацій, розташованих на території України, незалежно від їх підпорядкування і форм власності з вимогою дати офіційну відповідь з питань, віднесених до їх компетенції.

Згідно із ст. 17 народний депутат, який не має спеціальних повноважень на представництво Верховної Ради України, має право вступати у відносини з посадовими особами і державними органами іноземних держав лише від свого імені.

При цьому, у відносинах з посадовими особами, державними органами і громадянами іноземних держав народний депутат має право захищати незалежність та суверенітет, інтереси України, її громадян і не завдавати своїми вчинками шкоди Україні, її громадянам.

Крім цього, ст. 24 визначено, що народний депутат зобов'язаний: дбати про благо України і добробут Українського народу, захищати інтереси виборців та держави; додержуватися вимог Конституції України, цього Закону, закону про регламент Верховної Ради України та інших законів України, додержуватися присяги народного депутата України. При цьому, народний депутат розглядає всі одержані ним пропозиції, заяви та скарги виборців, узагальнює їх, за необхідності вносить відповідні пропозиції до Верховної Ради України та її органів, а також до органів державної влади та органів місцевого самоврядування. У разі необхідності народний депутат надсилає пропозиції, заяви та скарги громадян органам державної влади, органам місцевого самоврядування та їх посадовим особам, установам та організаціям, до повноважень яких входить розгляд звернень громадян чи вирішення порушених у них питань по суті.

Шуфрич Н.І., будучи громадянином та народним депутатом України, діючи умисно, виконуючи відведену в спільному злочинному плані роль, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів РФ, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт окупації державою-агресором частини території України та подальшого проведення у зв'язку з цим з боку РФ підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній інформаційній безпеці України, став на шлях вчинення злочину проти основ національної безпеки, що виразилося у систематичному публічному поширенні матеріалів, що містять інформацію, спрямовану на вираження осуду,

применшення авторитету та дискредитацію інститутів української влади, за наступних обставин.

При цьому, Шуфрич Н.І., виконуючи відведену злочинним планом роль, мав здійснювати публічні виступи в засобах масової інформації України та РФ, під час яких повинен дискредитувати інститути української влади, звинувачувати з удаваних причин вище військово-політичне керівництво держави в ескалації на Сході України, у спробах відсторонитися від Росії, у зменшенні товарообігу з РФ, при цьому поширюючи думку щодо конфлікту на Сході України як громадянського, за завданням Сівковича В.Л. мав подавати депутатські заяви та звернення до державних та правоохоронних органів з метою загострення суспільно-політичної ситуації в країні, ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, заздалегідь координуючи свої дії з Сівковичем В.Л., який, у свою чергу, для більш ефективного досягнення злочинної мети, узгоджував дії Шуфрича Н.І. зі спеціальними службами РФ з метою проведення підривної діяльності.

Також, Шуфрич Н.І., діючи згідно розробленого вищим політичним керівництвом РФ плану, мав постійно звітувати Сівковичу В.Л., як представнику РФ, про виконання поставлених завдань.

Так, 09.07.2021 о 18 годин 45 хвилин, Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому функцію в розробленому плані щодо ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, використовуючи кросплатформенну систему миттєвого обміну повідомленнями (месенджер) «Telegram» (далі-месенджер «Telegram») з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., повідомлення, що містило текстовий файл із назвою «заява про вчинення кп1», в якому містився проект заяви про вчинення кримінального правопорушення на адресу Генерального прокурора, виконувача обов'язків директора Державного бюро розслідувань та секретаря Ради національної безпеки та оборони України з вимогою початку досудового розслідування, у тому числі стосовно вищих посадових осіб Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Офісу Президента, для його оформлення, підписання та подачі Шуфричем Н.І., як народним депутатом України, тим самим поставив останньому завдання.

У подальшому, 11.07.2021 о 21 годині 48 хвилин, 22 годині 03 хвилини та 23 годині 17 хвилин Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому функцію в розробленому плані щодо ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., повідомлення, що містили текстові файли з назвами «справка о вывозе Ч. в 2016 году», «тезисы», які містили відомості, що дискредитують керівництво Офісу Президента, Головного управління розвідки, Служби зовнішньої розвідки, Офісу Генерального прокурора, а також зображення копій закордонних паспортів окремих громадян України, для висвітлення вказаної

інформації у засобах масової інформації, тим самим поставив завдання народному депутату України.

12.07.2021 об 11 годині 16 хвилин, Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., текстове повідомлення «Это я оформляю как депутатский зарыт!!», тим самим погодився на виконання поставленого 09.07.2021 о 18:45 завдання представника РФ Сівковича В.Л.

Цього ж дня об 11 годині 40 хвилин, Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому функцію в розробленому плані, у частині дискредитації вищого військового керівництва України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., текстовий файл з назвою «кто есть кто», який містив зображення копій паспортів для виїзду за кордон певних громадян України, а також відомості про приналежність цих осіб до Головного управління розвідки Міністерства оборони України та конфіденційну інформацію про них.

У цей же день, об 11 годині 41 хвилині, Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому функцію в розробленому плані щодо підриву державної та інформаційної безпеки України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., текстове повідомлення наступного змісту: «пресрелизы по запятую брось плиз», яким наказав Шуфричу Н.І. надати відеозаписи виступів останнього на телеканалах України, здійснених на виконання поставленого завдання.

12.07.2021, об 11 годині 55 хвилин, Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, на виконання завдання щодо підриву державної та інформаційної безпеки України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., відео-файл, тривалістю 0:56 хвилин, який містить виступ Шуфрича Н.І. на телеканалі «Перший незалежний», в якому останній звертає суспільну увагу на окремих подіях в державі щодо висвітлення яких Сівкович В.Л. поставив завдання.

Крім того, Шуфрич Н.І., 12.07.2021 об 11 годині 56 хвилин, тим самим засобом зв'язку проінформував Сівковича В.Л. про виконання частини поставленого йому раніше завдання, шляхом здійснення цього ж дня виступів на телеканалах «НАШ», «Україна 24», в яких, серед іншого звинуватив Президента України у політичній неспроможності та непрофесійній кадровій політиці, розкритикував законотворчу діяльність, а також у рейдерських діях з боку представників Офісу Президента.

13.07.2021, о 07 годині 28 хвилин, 43 хвилині та 44 хвилині, Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, виконуючи завдання щодо підриву державної та інформаційної безпеки, а також дискредитації Головного управління розвідки Міністерства оборони України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72,

спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., інформацію про виконання завдання у вигляді виступів на вказаних телеканалах, а також про оформлення депутатського запиту, який має бути проголошений на сесії Верховної Ради України.

У цей же день, о 08 годині 51 хвилині, Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, щодо надання ним допомоги у підривній діяльності на шкоду державній та інформаційної безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., три відео-файли з виступами Шуфрича Н.І. тривалістю 02 хвилини, 02 хвилини 03 секунди, 02 хвилини 08 секунд відповідно, які транслювались на телеканалах «НАШ» та «Україна 24», тим самим підтвердив виконання поставленого йому завдання.

13.07.2021, о 09 годині 06 хвилин, Шуфрич Н.І., використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л. зображення депутатського запиту № 452-ІХ/ВР від 12.07.2021 на адресу Генерального прокурора про витребування інформації щодо внесених відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань за фактами вчинення кримінальних правопорушень, у тому числі стосовно вищих посадових осіб Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Офісу Президента, тим самим виконав поставлене Сівковичем В.Л. завдання.

Цього ж дня, Шуфрич Н.І., виконуючи поставлене представником РФ Сівковичем В.Л. завдання, підписав та скерував депутатські запити на адресу виконувача обов'язків директора Державного бюро розслідувань № 453-ІХ/ВР та Секретаря Ради національної безпеки та оборони України № 454-ІХ/ВР щодо вчинення кримінального правопорушення, які містили відомості, що дискредитують керівників Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Служби зовнішньої розвідки та Офісу Президента та які 16.07.2021 було проголошено на сесії Верховної Ради України та опубліковано на офіційному сайті.

13.07.2021, Шуфрич Н.І., продовжуючи виконувати завдання представника РФ Сівковича В.Л., о 15 годині 11 хвилин, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, спрямував на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., два відео-файли з виступами Шуфрича Н.І., тривалістю 04 хвилини 32 секунди та 04 хвилини 45 секунд відповідно, які транслювались на телеканалі «Россия 1», та містили дискредитацію української влади, звинувачення Президента України в ескалації конфлікту, через відвідування останнім військових ЗСУ у зоні проведення антитерористичної операції.

15.07.2021, о 10 годині 34 хвилини, Сівкович В.Л., виконуючи функцію в злочинному плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційної безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І. повідомлення, яке містило

файл під назвою «Тезиси 2», який, в свою чергу, містив зображення копій закордонних паспортів окремих громадян України, для використання під час оформлення та підписання депутатського запиту на адресу Головного управління розвідки Міністерства оборони України, чим поставив завдання Шуфричу Н.І.

16.07.2021, о 22 годині 16 хвилин, Шуфрич Н.І. аналогічним способом зв'язку спрямував Сівковичу В.Л. файл, який містить відеозапис, тривалістю 15 секунд, щодо проголошення депутатського запиту Шуфрича Н.І. на адресу виконувача обов'язків директора Державного бюро розслідувань, Генерального прокурора та Секретаря Ради національної безпеки та оборони України про вчинення кримінального правопорушення, тим самим підтвердивши виконання поставленого завдання.

22.07.2021, о 08 годині 01 хвилині, Сівкович В.Л., виконуючи функцію у розробленому плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., файл з назвою «депутатське звернення до ГУР2», який містив проект депутатського звернення на адресу Головного управління розвідки Міністерства оборони України, з вимогою надати інформацію щодо належності певних осіб до співробітників вказаного органу.

23.07.2021, о 15 годині 08 хвилині, Сівкович В.Л., виконуючи функцію у розробленому плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, шляхом втручання у внутрішні справи України, з метою дискредитації керівників Служби зовнішньої розвідки та Головного управління розвідки Міністерства оборони України з подальшим їх звільненням, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І. два файли з назвами «депутатське звернення до НАЦполіції2», «депутатське звернення до прикордонної служби», які містили проекти депутатських звернень на адресу Національної поліції України та Державної прикордонної служби України з вимогою перевірки причетності до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників вказаних органів.

04.08.2021, о 13 годині 05 хвилин, Сівкович В.Л., виконуючи функцію у розробленому плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, шляхом втручання у внутрішні справи України, дискредитації керівника Служби зовнішньої розвідки, Головного управління розвідки Міністерства оборони України з подальшим їх звільненням, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., файли з назвами «депутатське звернення до Прикордонної служби», «депутатське звернення до НАЦполіції», «депутатське звернення до ГУР2», які містили проекти депутатських звернень на адресу Національної поліції України, Державної прикордонної служби України та Головного управління розвідки Міністерства оборони України з вимогою перевірки

причетності до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників вказаних органів.

09.08.2021, о 19 годині 40 хвилин, Сівкович В.Л., виконуючи функцію у розробленому плані, з вищевказаною метою, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента 79852526241, переслідуючи мету дискредитації керівників розвідувальних та правоохоронних органів, а також їх звільнення, втретє спрямував на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., файл з назвою «депутатське звернення до НАЦполіції», яке містило проект депутатського звернення на адресу Національної поліції України, з вимогою перевірки причетності до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників вказаних органів, при цьому зацентував увагу Шуфрича Н.І. на особливій важливості цього звернення, а також наказав поставити це питання на контроль, на що останній погодився.

У період з 09.08.2021 по 21.09.2021, Шуфрич Н.І., виконуючи завдання представника РФ Сівковича В.Л., направив на адресу Національної поліції України депутатське звернення з вимогою перевірки причетності до скоєння кримінальних правопорушень певних осіб.

21.09.2021, о 13 годині 10 хвилин, Шуфрич Н.І., використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72 на номер абонента 79852526241, який належить Сівковичу В.Л., скерував зображення відповіді Голови Національної поліції України щодо результатів розгляду депутатського звернення, в якому містилися відомості про слідчий підрозділ, який здійснює досудове розслідування у кримінальному провадженні, про начебтовчинення стосовно громадянина України тяжкого злочину, чим прозвітував про виконання поставленого Сівковичем В.Л. завдання.

У результаті вищевказаних умисних дій Сівковича В.Л., як представника іноземної держави – РФ, які полягали у постановці завдань громадянину України, народному депутату України Шуфричу Н.І. щодо публічних виступів останнього у засобах масової інформації України та РФ, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, шляхом публічних виступів та подання заздалегідь підготовлених та наданих Сівковичем В.Л. депутатських запитів й звернень до державних та правоохоронних органів України (спеціальних інформаційних операцій), завдано шкоду державній та інформаційній безпеці України, у вигляді можливого ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, створено умови до втручання у внутрішні справи України та загострення суспільно-політичної ситуації в державі, а також формування суспільної думки серед громадян України на користь РФ.

Також, досудовим розслідуванням встановлено, що вказані вище дії народного депутата України Шуфрича Н.І. є діяльністю агенту впливу російських спеціальних органів, що полягає у виконанні в певному обсязі завдань, поставлених представниками РФ, спрямованих на підривну діяльність проти національних інтересів України.

Таким чином, Сівкович В.Л. підозрюється у вчиненні державної зради, а саме в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній та інформаційній безпеці України, шляхом надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за попередньою змовою групою осіб, тобто кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 Кримінального кодексу України.

Старший міжвідомчої слідчої групи –
заступник начальника 4 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України

Юрій КОРНІЛОВ

ПОГОДЖЕНО

Старший групи прокурорів у кримінальному
провадженні № 4202300000001288 –
заступник начальника третього відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки
Департаменту нагляду за додержанням
законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Володимир ПОТАПЕНКО

Підозрюваному роз'яснено, що він, відповідно ст. 42 КПК України, **має право:**

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені « ___ » _____ 2023 року в « ___ » годин « ___ » хвилин.

Підозрюваний: _____

(підпис підозрюваного)

_____ (прізвище та ініціали)

Захисник: _____

(підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший міжвідомчої слідчої групи –
заступник начальника 4 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України**

Юрій КОРНІЛОВ